

Začelo se je v šoli in nadaljevalo doma pravo kosanje, kdo boljše in lepše napiše prvo domačo nalogo. Vaščanom je bilo to všeč. Začeli so se zanimati za šolo in zlasti za to, kaj se tam uče njih otroci. Izginil je ves strah, ki se je bil popolnoma neopravičeno ugnezdil v vas pred prihodom učitelja Breznika.

„Tako, tako bo,“ so zdaj ponavljali sosedje, „učitelj Breznik ni tako hud, ni tako osoren kakor oni, ki so se ga bali na Poljanah. Kaj pa, če je namesto Poljancev mislil nas in namesto poljanskega učitelja sebe? E, se poznamo. Ako so znali Poljančani biti mož-beseda, znamo tudi mi.“ Ženske so pa dostavljale: „Kar vidno napredujejo naši malčki.“

Veselo potovanje.

<p>Gre po poti Milček mali, gre in se na smeh drži in zavriška in zapoje — svet je lep, nič ni skrbi.</p>	<p>Ko dovolj bo potovanja, v dom se vrne ves vesel — tam najé se in naspánčka, jutri znova bo začel!</p>
---	--

E. Gangl.

IV. A.:

Moji zajčki.

Iz prvošolčevega dnevnika.

esto se spominjam onih zlatih dni, ko sem bil še doma v rodni hiši pri svojih ljubih starših. Zlasti mi pa hodijo na misel one ure, ki sem jih presedel na vrtu pri rožah in v hlevu pri svojih ljubih zajčkih. Ej, to so bile urice, ki si o njih želim, da se povrnejo. Zlasti pa sem ljubil zajčke. Za vsakega sem vedel, kje je kupljen, kje je zagledal luč sveta, ali je krotak, da se upa celo name iti, ali pride do mene, me samo povoha, nato pa zopet odskaklja, ali pa je celo tako boječ, da se me že oddaleč boji. No, zadnje vrste dolgouhljatih junakov je po navadi le bolj malo; a na moje veselje jih je prve vrste največ.

Kadar sem le utegnil, sem smuknil v hlev, vzal stolček, ga postavil na sredo hleva in sedel nanj. Kmalu je bila vsakovrstna družba zbrana